

Давнього дня сновидіння забуті,
Пам'яттю сковані, променем скриті,
Гаснуть бажання, що зреченням скуті,
Пещені ласкою, сумом повіті.

Давнього дня ми в печалі відчалили,
Берег вже крився за даллю морською.
Крики прощальні нам серце печалили
Звуками любими, їх гіркотою.

Давнього дня ми страждали і падали —
І поставали за хвилию пінні
Обрії давні, в котрих ми розраділись,
Обрії давні, замріяні в сині.

Давнього дня буйнограйними сплесками
Тіні хилили долоні до моря,
І сподівання ставали гротесками,
Повними радостей, повними горя.

Давнього дня ми в печалі причалимо
В тихім затоні, затоплені хвилию
Радості. Люльку останню розпалимо.
З вірою борячись марно безсилою.

Давнього дня сновидіння прилинули,
Давнього дня сновидіння кохані.
В вечора сплесках останні пролинули,
В вечора сплесках розтали останні.

3.11.1960 р.

